

az Egyesület. Elnök lett Heltai Jenő, al-elnökök Huszka Jenő, Hevesi Sándor, Móricz Zsigmond és Szomory Dezső, igazgatók Bakonyi Károly, Földes Imre, Hajó Sándor, Kádár Endre, Lakatos László, Szenes Béla, Szirmai Albert és Zilahy Lajos, főtítkár Vitéz Miklós, pénztáros Ballassa Emil, ellenőr Emőd Tamás. 1926. május 16-án alelnökké Lengyel Menyhértet, ellenőrré Zágon Istvánt választották meg. Az egyesület főtítkára 1929. december óta Molnár Jenő. 1930. jún. 16-án Harsányi Zsoltot választották meg elnökül, miután Heltai Jenő az elnöki tisztségről lemondott. Helyettes elnök lett: Földes Imre és Lengyel Menyhért.

Magyar Színvilág. (1565—1872). Történeti és statisztikai almanach a színművészet köréből. Szerkeszti és kiadja Benkő Kálmán, 1873. Első rész. (E kitűnő munka felsorolja — többek között — az összes színműveinket, amelyek 1872-ig nálunk színre kerültek, azonfelül ismerteti az összes magyar színészek névsorát is.)

Magyar táncok. A magyar táncról elfogultság nélkül állíthatjuk, hogy kecsességgükkel, változatos figuráival és nemzeti jellegzetességükkel a világ legszebb táncai közé tartoznak. A magyar táncot külföldön is nagy örömmel és tetszéssel fogadják és útjokat mindenütt siker és dicsőség jelöli. Így cserkészjeink az 1929-iki angliai világjamboreen sikereik nagyrészt a magyar táncnak köszönhetik. Sajnos azonban nemzeti táncunknak sorsa idehaza nagyon mostoha. Kevesen ismerik fel benne a magyarság őseréjének és temperamentumának érdekesen egyéni megnyilatkozását s ezért lassan-lassan a feledés homálya borul sok régi szép táncunkra. Az utóbbi néhány év ugyan javulást hozott e téren, ami kétségtelenül dr. Tomcsányi Kálmán belügymin. tanácsos, a rendészeti ügyosztály vezetőjének és az 1926-ban felállított Róka Gyula igazgatása alatt álló »Magyar Országos Táncmesterképző« hathatós munkájának köszönhető. A magyar tánc a magyar lélekben gyökerezik s ezért ennek a sajátos léleknek két egyéni tulajdonságát fejezi ki: a mindent feledtető vidámságot és a korlátot nem tűrő szabadság-

szeretetet. A magyar tánc különlegessége, hogy lépéseit tánc-szókkal, tapssal, ujjpattintással, sarkantyúpengetéssel tarkítja. A táncos délceg, büszke tartással vezeti párját. A magyar tánc sokféle s tájak szerint jellegzetes. Abban egyeznek, hogy eltáncolásukhoz rendkívüli ügyességre van szükség. A magyar tánc két főrésze oszlik: a »lassúra« és a »frissre«. A lassú részt eredetileg a táncos egyedül táncolta s csak a frisset járta párosan. Jellegzetes magyar táncfigurák: a csalogatás, a forgások és a bokázás. Egyes vidékeken a táncos hol csizmaszárát csapkodta, hol süvegét húzta a szemébe vagy tolt a feje búbjára, miközben lábait biztatta szaporán mozgásra. Pl. »Járjad lábam, járjad csak«, vagy »Ez a lábam ez, ez, ez, jobban járja, mint emez«. Gyakran lehetett hallani, mikor a cigányokat eképe bátorította: »Húzd rá cigány, disznót adok«. Közben párját is biztatja s így kedveskedik: »Se nem kicsiny, se nem nagy, éppen hozzám való vagy«, stb. A legrégebb magyar táncnak a halottas táncot tartják, ennek késői maradványa az egyes vidékeken még ma is dívó halotti tor. Ezután rengeteg magyar tánc keletkezett, de ezek közül csak keveset ismerünk, ilyenek: a kállai kettős, magyar szóló, csárdás, csürdögölő, toborzó vagy verbunkos, palotás, párnás, lakodalmas, honti kopogós, süveges, körmagyar. Az újabbak közül: társalgó, sétatpalotás, vigadó, levante, magyar négyes, hungária, stb. A magyar nem kezdett mindjárt táncba, mielőtt hozzáfogott volna, előbb hozzáilleszkedik — előkészül — és csak azután kezd az igazi táncba, ami a lejtőlépésekkel kezdődő szokellésekből álló, ú. n. »cifra«. Ezt követi a friss: különlegességei ennek teljesen a táncos ötletességére és ügyességére van bízva.

Magyar Tanítók Otthonának Színháza, Budapesten, a Kinizsi utcában 1911. október 3-án nyílt meg.

Magyar Thália, 1853-ra. Szerkesztette Vahot Imre. (Pest.)

Magyar Thália, Czanyuga József szerkesztésében és Herz János nyomdász kiadásában naponként megjelenő színházi lap, 1860-ban indult meg. (Pesten.)